

Vandstanden i Arresø. Københavns Kommune mente nemlig, at det maatte forudses, at der indenfor en overskuelig Aarrække vilde blive Vandmangel for Københavns Vedkommende, og at det sandsynligvis vilde stille sig saaledes, at omkring Aar 1930 maatte Københavns Kommune, for at kunne forsyne Byen med Vand paa forsvarelig Maade, ty til de Vandbeholdninger, der findes i Arresø, hvor der vil kunne tages ca. 25 Millioner Kubikmeter aarlig til København. Nu er Forholdet det, at Vandløbslovgivningen kræver Hensynet til Lodsejerne sat i første Række, en rimelig Bestemmelse, som det i al Almindelighed ogsaa er rimeligt at følge. Men i dette Tilfælde, hvor en saa stor By som København med en saa talrig Befolkning gør gældende, at der kan blive Vandmangel, hvis der ikke i Tide tages visse Hensyn, maatte denne Henstilling fra Kommunen inddrages i Forhandlingen. Uden at jeg her skal komme ind paa de ret langvarige Forhandlinger, der er ført, er Resultatet blevet, at der nu foreligger en Overenskomst, hvorefter Københavns Kommune skal have Adgang til at udnytte Vandet i Arresø indtil 1. Januar 1955. Hvis den ikke gør Brug af denne Adgang inden nævnte Dato, bortfalder hele Overenskomsten. For at faa en saadan Adgang skal Københavns Kommune betale for det første 150 000 Kr. til Lodsejere, der er i Stand til ved Indretningen af Pumpeværker at skaffe det skadelige Vand bort, og 50 000 Kr. til de Lodsejere, der ejer Jord saaledes beliggende, at de ikke ved Pumpeværker kan skaffe Vandet bort. Dernæst skal Kommunen, for saa vidt den gør Brug af denne Adgang til at udnytte Vandet i Arresø, affinde sig med de større Fabriksanlæg deroppe efter Regler, som er nærmere angivet i et Bilag, der er vedhæftet Lovforslaget, eller ogsaa gennem Ekspropriation af Retten til Benyttelse af Arresøens Vand til Fabriksanlæg.

Overenskomsten, der er tiltraadt af Københavns Kommune, Lodsejerne, de bestaaende Fabriksanlæg og Hærens Krudtværk, kan imidlertid ikke føres ud i Virkeligheden, medmindre der foreligger en særlig Lov, der tager alle disse Forhold udenfor den almindelige Vandløbslovs Bestemmelser. Det er det Formaal, som tilsigtes ved Lovforslaget her. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder og gennemgaa Paragrafferne — ærede Medlemmer vil ved Gennemlæsningen kunne se, hvad det drejer sig om; men idet jeg maa være af den Formening, at der her er truffet en Ordning,

som er tilfredsstillende for alle Parter, og fordi det ogsaa er tilfredsstillende, at et Spørgsmaal, som har været fremme til Løsning i over 100 Aar, endelig kan finde en Afgørelse, tillader jeg mig herved at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Endnu skal jeg tillade mig at fremsætte 3 Lovforslag, der angaar visse Forhold i de sønderjydske Landsdele. Det første vedrører *Grænsevandløbene*. For Vandløbene i de sønderjydske Landsdele gælder de samme Bestemmelser som i det øvrige Land, efter at vi ved Loven af 28. Juni 1920 har gennemført den danske Vandløbslovgivning ogsaa i de sønderjydske Landsdele. Ved den Aftale, der er truffet mellem den tyske og den danske Stat ved Traktaten af 10. April 1922, er der imidlertid indført særlige Bestemmelser vedrørende *Grænsevandløbene*, og det vil derfor være nødvendigt, at der for disse Vandløbs Vedkommende sker en Tilføjelse til den bestaaende Vandløbslovgivning, saaledes at de ikke blot er underkastet den almindelige danske Vandløbslovgivning, men ogsaa de Ændringer, som denne Traktat gør nødvendige.

Det er Indholdet af Lovforslaget, og jeg tør vel haabe, at man ikke her i Tinget vil rejse Indvendinger imod et saadant Lovforslags videre Fremme.

De to andre Lovforslag vedrørende de sønderjydske Landsdele er Forslag til Lov om *Indførelse af Lov Nr. 53 af 25. Marts 1872 om Mark- og Vejfred* og *Lov om Hegn af 6. Marts 1869 i de sønderjydske Landsdele*. Disse Lovregler kunde jo have været gennemført for længe siden sammen med de mange andre, der er indført i de sønderjydske Landsdele. Grunden til, at det ikke er sket, er, at der paa et Møde, som Administrationen afholdt med Repræsentanter for de stedlige Myndigheder i Sommeren 1920, blev udtalt Ønske om, at der ikke kom alt for mange nye Regler paa en Gang, som Folk skulde sætte sig ind i, men at man vilde tage det lidt efter lidt, saa at de kunde vænne sig til dem. Da nu Forholdet med Hensyn til Mark- og Vejfred og Hegn i det væsentlige er det samme i den tyske Lovgivning som i den danske, fandt man, at der her var et Par Omraader, hvor det ikke var nødvendigt straks at sætte nye Regler i Kraft. Nu er der imidlertid hængaet saa lang Tid, at man har fundet det rimeligt, at ogsaa disse Regler indføres, og da Forskellen i det hele er saa ringe, vil der ikke opstaa væsentlige Ulemper derved. — Jeg tillader mig at anbefale